

הצנין שלי

בית המדרש
דחסדי ברסלב
מאנטשעסטער יצ"ו

גליזון ב'
פ' ויחי תשפ"ג

דיבורים מאירים ומחזקים מתוך ה"רב שיח" בכינוס "על הפורקן"

נתגרב ע"י הרוצה בעילום שמו ליכות ולהצלחה בכל ענינים

דקות ספורות כשנזכרים נותנים עוד משהו לתוך פיהם, ככה שלא באופן בריא, עם דילוגים שונים ועם קפיצות רבות.. וכו'. עם כל זה, יודע אני בבירור, שכשבא שבת קודש, הם יושבים אצל שולחנם עם מנוחת הנפש עד להפליא, ועם מתינות וסבלנות הם אוכלים סעודת שבת קודש, בא שבת בא מנוחה, בלי הדילוגים, אינם מדלגים על אף סלט אחד... לועסים את המאכלים בניחותא, ואינם חוששים ל'מיחזי כשיקרא', "הרי אני יודע איזה סוג 'בר אכילה' אני כל השבוע, ועכשיו 'איך נאר זיך' ולקחתי את עצמי אל עבודת האכילה כדבעי, איפה אני כל השבוע?"... הם אינם מרגישים ככה. ולמה? כי אכילה היא החיות של האדם, זהו החיים שלו, וברצונו אכן גם כל השבוע לאכול באופן הזה, אלא שבאונס גמור בהיותו טרוד בעסקיו, לא בא לו לאכול בבריאות ברצינות, אבל בעת שיכול לאכול בריא, בוודאי הוא מוכן ומזומן.

רביה"ק אומר, עיקר החיות

מקבלים מהתפילה, ואף אם מרגישים שבאמצע השבוע התפילה נראה כמו שנראה, עכ"ז בא שבת בא מנוחה, ואז הזמן להרגשת 'עונג שבת' אמיתי. הרב מטשערין אכן כותב על תורה ט', (שהוא התורה של עיקר החיות מקבלים מהתפילה), ש'ענג' היא ע'דן נ'הר ג'ן. ג'ן

השואל: במשך ימות החול, בדרך כלל התפילה נראה כמו שנראה.. הרי לצערינו טרם נקבעו פה תפילות בקביעות בימות החול, וצורת התפילה יכולה ליראות כתפילות 'שטיבלעך', 'אפגעדאוונט'. אמנם בבוא שבת קודש ואנחנו באים ומתפללים בצל ה'ביהמ"ד ע"ש הצדיק, ופתאום מתחילים להשקיע כוחות ב'תפילה בכח', אז לפעמים יכולה ההרגשה להיות מעט כבחינת 'דובר שקר' ח"ו, איך זה שבאופן פתאומי נעשיתי כזה 'עובד ה', כשמיום ראשון עד יום השישי אני יהודי פשוט, ולפתע בשב"ק אני קופץ מדריגות רבות. האם הרגשה זו נכונה?

הרב משה נחמן קריגער: הנה, הגם שאין אני כ"כ מעורב בין הבריות, ואיני מכיר כמות גדולה של אנשים, אבל אני מכיר כמה אנשים שעובדים קשה לפרנסתם במשך ימות השבוע, ואין להם הזמן לאכול כדבעי (וכמ"ש רביה"ק על התם), כי עובדים כשמונה שעות ביום, וכל ענין

האכילה אצלם אינו בא באופן קבע, לאכול סעודות בזמנים הקבועים, עם מנוחת הנפש, באופן הבריא, ללעוס המאכלים היטב בדעה מיושבת. אלא, בהיותם דחוקים בזמן, הם חוטפים אוכל לתוך פיהם זעיר שם וזעיר שם, אחרי נתינת דבר מה בפיהם שוכחים הם לגמרי שהם באמצע האכילה, ואחרי

...אם בפנימיות שלי אני אכן רוצה להתפלל כמו שצריך.... ובקומי בבוקר אני מתאנח 'הלוואי והיה מנין בברסלב גם בימות החול', וחושב.... הרי אני צריך מנין". אז כשבא ליל שבת קודש, פתאום 'זיהי אור', יכולים לילך לבית מדרשינו! יש מנין בברסלב!, הוא מתגעגע ונכסף לזה כל השבוע, כבר לא ירגיש בשב"ק שזה שקר כלל

פתאום 'ויהי אור', יכולים לילך לבית מדרשינו! יש מנין בברסלב!, הוא מתגעגע ונכסף לזה כל השבוע, כבר לא ירגיש בשב"ק שזה שקר כלל, שהרי במשך כל השבוע הוא מרגיש שחסר לו משהו, יש לו חסרון, וכמובא במעשה מרב וכן יחיד, "ס'גייט אים אפ", ואז שולחים אותו אל הצדיק. נותנים לנו טעימה כלשהו בכל שבת. בוא, בוא לטעום קצת, הטעימינו טעם שבת.. וביום ראשון, עוד הפעם מאנחים ומתחזקים, שגם זה יעבור, ואחרי עוד ששת ימים, נזכה עוה"פ לטעם הגן עדן. וכל יום מתפללים על זה.

א"כ יש בזה חלק גדול של אמת. חלק האמת הוא זה שהוא מרגיש את החסרון. זה בעצמו כבר דבר טוב. מ'בענקט אויף שבת! וכמו שאומרים בכל יום 'היום יום ראשון בשבת'.

הרב יוסף בענעדיקט:
פחות או יותר כבר שמענו את התשובה בבהירות, רק שרצייתי להוסיף דבר קטן, שהאמת היא בשבת! ההרגשה של כל השבוע, זאת היא ההרגשה שצריכים לעמול ולהכיר שהיא של שקר! הרי כתוב בגמ' שאפי' עם הארץ ירא לשקר בשבת, לכך בשב"ק האמת מבצבץ ועולה.. פוחדים לשקר, פוחדים להתפלל מהר, לכן מתפללים בשבת כדבעי.

באופן חיזוק, האדם מרגיש קצת קושי בזה, רביה"ק אומר באיזה תורה, שששת ימי החול היא בחי' עצבות, ואין להמצוות עליה, וכשבא שב"ק שהיא בחי' שמחה, אזי יש עליה לכל המצוות. לפי"ז, כל התפילות שמתפללים כל ימי השבוע, עולים למעלה בשבת קודש. וא"כ, אין זה שקר גדול מדי שהתפילה בשבת נראה אחרת, כי הרי בשבת זה לא רק תפילה יחידית לבד, הרי נכלל בה 24 התפילות של כל השבוע! נו... תפילה כזו אכן באמת פנים חדשות יש לה..

זה תפילה, 'נהר' זה אמת, מדרגת האמת של האדם המתפלל, ו'עדן' זה אמת הגבוה שמאיר בתוך המתפלל, בתוך האמת שלו. וכותב שזה ענין עונג שבת, שהגם שאינו יכול להתפלל כל השבוע כמו שצריך, אבל בשבת 'ער פארגינט זיך', הוא מרשה לעצמו ליהנות מתענוג התפילה, וכמו שבעיניני גשמיות הוא מתיר קצת הרצועה לכבוד שב"ק, כן לעניני רוחניות הוא מתענג ביותר מחתיכה שמינה של תפילה בהתלהבות לכבוד שב"ק..

הרב יעקב מרדכי פריעדמאן: היה לי מנהל בישיבה גדולה, הרב נפתלי בלומענפעלד שליט"א, הוא מנהיג עד היום את הישיבה בכח אדיר, למעלה מאלף בחורים כ"י, פעם אחת היה דורש בעת פתיחת הזמן, ואמר ששמע שאלה הזו מכמה בחורי

חמד. באים לישיבה עם גמרות החדשות, ועומדים להתפלל עם חיות נפלאה, וכו' וכו', ואחרי שבוע ושבועיים, הכל חוזר לאחור, ואנחנו אנה אנו באים. היו בחורים רציניים, שבאמת העיקו להם השאלה הזאת, ולא ידעו מהו המשחק הזה? באים חודשי אלול ותשרי, מתפללים, מבקשים סליחות, מתעוררים, מתעלים, ר"ה יום הקדוש, כאלו געגועים, סוכות, שמחים עם תורתינו הק', ואח"כ, נעלם! כאילו לא היה! אז מה הסיפור?

והאריך אז בענין, והכל סביב נקודה אחת, שכל אחד צריך להכיר את עצמו, ולדעת איפה

אני אוחז עכשיו, אל איזה מקום אני רוצה להגיע. מה אני, ומה אני רוצה באמת. אם בפנימיות שלי אני אכן רוצה להתפלל כמו שצריך, אלא שבמשך ימות השבוע אני מנסה להשתפר ולעלות והנסיזנות מתגברים, יש כל מיני מניעות וכדו', ובקומי בבוקר אני מתאנח 'הלוואי והיה מנין בברסלב גם בימות החול', וחושב "הרי במציאות עדיין אין שם מנין, אז בלית ברירה אצטרך להתפלל במקום פלוני ופלוני, הרי אני צריך מנין". אז כשבא ליל שבת קודש,

